

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupíčkové v právní věci žalobců: **a) VODÁRENSKÁ AKCIOVÁ SPOLEČNOST a. s.**, se sídlem Soběšická 820/156, Brno, zastoupen Mgr. Markem Vojáčkem, advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, **b) statutární město Jihlava**, se sídlem Masarykovo nám. 1, Jihlava, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. 11. 2019, č. j. 31 A 294/2017 - 100,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci a) na náhradě nákladů řízení částku 4 114 Kč, a to k rukám Mgr. Marka Vojáčka, advokáta, do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III.** Žalobci b) se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I.

[1] Krajský úřad Kraje Vysočina (dále též „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 13. 1. 2016, č. j. KUJI 3752/2017, sp. zn. OŽPZ 2699/2016 OI-11 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), zrušil podle § 6 odst. 7 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o vodovodech a kanalizacích“) dvanáct rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jimiž bylo provozovateli [žalobci a)] vydáno povolení k provozování vyjmenovaných vodovodních řadů a kanalizačních stok pro žalobce b) (výrok I. označeného rozhodnutí). Výrokem II pak stanovil vykonatelnost svého rozhodnutí ke dni

nabytí právní moci rozhodnutí o povolení k provozování uvedených vodovodů a kanalizací pro nového provozovatele.

[2] K odvolání žalobců a) a b) žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 7. 2017, č. j. 14863/2017-MZE-15110 (dále též „napadené rozhodnutí“), podle § 89 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) změnil výrok II mj. tak, že odložil vykonatelnost prvostupňového rozhodnutí do 31. 12. 2018, a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí podle § 90 odst. 5 správního řádu potvrdil.

II.

[3] Proti napadenému rozhodnutí podali žalobci a) a b) samostatné žaloby [žalobce a) proti rozhodnutí žalovaného v plném rozsahu, žalobce b) pouze proti výroku II]. Soud žaloby spojil ke společnému řízení, a na jejich základě rozhodnutí žalovaného zrušil.

[4] K žalobě žalobce a) krajský soud předně konstatoval, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s argumentací žalobce a) uplatněné v rámci odvolacího řízení ohledně neplatnosti výpovědi i odstoupení od smlouvy o provozu vodovodů a kanalizací, o nájmu vodovodů a kanalizací, o správě vodovodů a kanalizací pro veřejnou potřebu ze dne 17. 12. 1996 (dále též „provozní smlouva“). Zdůraznil, že v případě, kdy je podmínkou aplikace veřejnoprávní normy existence soukromoprávního oprávnění, se musí správní orgán do důsledků zabývat tím, zda dané oprávnění existuje, a tedy rovněž tím, zda bylo učiněno právní jednání, které má na existenci tohoto oprávnění vliv. Řešení těchto soukromoprávních otázek spadá do režimu posuzování předběžných otázek dle § 57 správního řádu. Skutečnost, že správní orgán nemá pravomoc rozhodnout spor o platnosti soukromoprávního jednání, jej nezavazuje povinnosti (není-li zahájeno samostatné řízení o dané předběžné otázce) platnost soukromoprávního jednání posoudit pro účely daného správního řízení. Dle krajského soudu si žalovaný neujasní, na základě jakého úkonu a kdy mělo dojít k zániku práv a povinností z provozní smlouvy, konstatoval proto, že nemohl přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť v něm chybí úvahy žalovaného k těmto podstatným otázkám. Žalovaný se dle krajského soudu dále jednoznačně nevyjádřil k režimu předmětné provozní smlouvy. Jestliže chtěl vycházet z toho, že posuzovaný smluvní vztah podléhá specifickému zákonnému režimu, bylo nezbytné, aby takový závěr ve svém rozhodnutí jednoznačně vyjádřil, odůvodnil a uvedl, jaké důsledky z této skutečnosti plynou. To však neučinil. Krajský soud žalovanému vytkl, že se komplexněji nezabýval dopady rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2014, č. j. 7 As 35/2013 - 50, na který ve svém rozhodnutí odkazoval. Podle krajského soudu dále žalovaný dovodil závažné porušení povinností z provozní smlouvy žalobcem a) z důvodu neplacení nájemného, přičemž odkázal na civilní rozsudek, ačkoli tento rozsudek jednoznačně vychází ze závěru, že nájemné bylo ze strany žalobce a) řádně placeno.

[5] K žalobě žalobce b) krajský soud uvedl, že žalovaný nereagoval na obsáhlou odvolací argumentaci žalobce b) proti výroku o odložení vykonatelnosti prvostupňového rozhodnutí, ani nezdůvodnil svůj postup vedoucí ke změně výroku II prvostupňového rozhodnutí.

pokračování

[6] Krajský soud uzavřel, že žalobami napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, přistoupil proto k jeho zrušení a věc vrátil žalovanému. Plné znění rozsudku je přístupné na www.nssoud.cz, a Nejvyšší správní soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[7] Proti uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost.

[8] Úvodem konstatoval, že ke zrušení povolení žalobce a) k provozování vodohospodářské infrastruktury vlastněné žalobcem b) přistoupily správní orgány proto, že žalobce a) pozbyl soukromoprávní titul k provozování této infrastruktury. Podle stěžovatele se však krajský soud nezabýval odlišným postavením správních orgánů a soudů při posuzování předběžné otázky, pokud jde o podrobnost zkoumání platnosti, resp. existence soukromoprávního vztahu mezi žalobcem a) a žalobcem b). Krajský soud po správním orgánu požaduje, aby se zabýval předběžnou otázkou na zcela shodné úrovni podrobnosti jako soud. Dle stěžovatele však správní orgán k takovému zkoumání není povolán ani vybaven. Absence úvahy o tomto problému pak dle stěžovatele představuje nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem. Stěžovatel je přesvědčen, že posouzení předběžné otázky existence soukromoprávního titulu žalovaným je přezkoumatelné právě s přihlédnutím k tomu, že jde o posouzení předběžné otázky, jež má účinky jen pro toto řízení. Pro potřeby správního řízení je dle stěžovatele třeba posoudit pouze to, zda k okamžiku vydání rozhodnutí správního orgánu soukromoprávní titul existuje nebo nikoliv. Tato úvaha je podle jeho názoru v napadeném rozhodnutí řádně zachycena. Stěžovatel poté, co se seznámil s rozsudkem krajského soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 70 Co 104/2016 - 278 (dále též „civilní rozsudek“), konstatoval, že v době před vydáním rozhodnutí správního orgánu došlo k ukončení smluvních vztahů. Kterým konkrétním aktem se tak stalo, není pro posouzení předběžné otázky ve správním řízení v dané věci rozhodné. Pokud žalobce a) s tímto zhodnocením předběžné otázky nesouhlasil, měl sám zahájit příslušné řízení o určovací žalobě a následně navrhnout přerušení správního řízení.

[9] Stěžovatel se následně ohradil i vůči výtce krajského soudu, že se komplexněji nezabýval dopady rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2014, č. j. 7 As 35/2013 - 50. Uvedl, že to považoval za nadbytečné vzhledem k jednoznačnému závěru ohledně neexistence platného soukromoprávního titulu žalobce a).

[10] Stěžovatel vysvětlil, že odkaz na duální povahu provozovatelské smlouvy v odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně označil jako polemiku s argumentací žalobce a), který tyto aspekty účelově popírá. Stěžovatel zdůraznil, že úvaha o povaze provozovatelské smlouvy nebyla součástí správního uvážení, neboť se v něm daný aspekt neprojevil.

[11] Stěžovatel uvedl, že se nemůže ztotožnit se závěry krajského soudu ohledně dopadů civilního rozsudku. Vysvětlil, že některé závěry tohoto rozsudku musel opominout, neboť je považoval za rozporné se zákonem. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2018, sp. zn. 26 Cdo 4497/2017, který civilní rozsudek krajského soudu pro nezákonnost zrušil.

[12] Stěžovatel dále konstatoval, že v napadeném rozhodnutí dal žalobci b) za pravdu a oprávnění žalobce a) zrušil. Pokud jde o účinnost tohoto zrušení, stěžovatel byl veden snahou zajistit kontinuální řádný výkon provozovatelské činnosti, přičemž konkrétní představu, jak toho dosáhnout, popsal stěžovatel v odůvodnění napadeného rozhodnutí, což uvedl i krajský soud, stěžovateli proto nejsou zřejmé důvody jím tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k žalobci b).

[13] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud v celém rozsahu zrušil napadený rozsudek krajského soudu a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení.

IV.

[14] Žalobce a) ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje se závěry rozsudku krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

[15] Žalobce b) se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[16] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Mezi stranami není sporné, že žalobce a) na základě povolení vydaných správním orgánem I. stupně provozoval části vodohospodářské infrastruktury na území a ve vlastnictví žalobce b). Provoz a užívání uvedeného majetku byl upraven v provozní smlouvě ze dne 17. 12. 1996.

[19] Na návrh žalobce b) byla povolení k provozování prvostupňovým rozhodnutím zrušena s odůvodněním, že žalobce a) není vlastníkem provozovaného majetku ani nemá s jeho vlastníkem uzavřenou smlouvu, která by jej opravňovala tuto určitou část vodohospodářské infrastruktury provozovat. Provozní smlouva, na základě které byla infrastruktura do té doby provozována, byla uzavřena mezi žalobcem a) a Svazem vodovodů a kanalizací Jihlavsko (dále též „svaz“), do kterého žalobce b) předmětný majetek vložil. V důsledku vystoupení žalobce b) ze svazu ke dni 31. 12. 2012 správní orgán I. stupně učinil závěr o absenci oprávnění žalobce a) provozovat předmětnou infrastrukturu, a zrušil proto příslušná povolení.

[20] Žalobce a) v rámci odvolacího řízení zaslal stěžovateli vyjádření ze dne 5. 6. 2017 a 19. 6. 2017. Žalobce a) v těchto podáních předložil argumentaci, proč považuje výpověď i odstoupení od provozní smlouvy za neplatné (zdánlivé). Poukázal na absenci rozhodnutí rady žalobce b), které by utvořilo vůli žalobce b), která měla být projevena uvedenými právními úkony. Vedle toho poukázal na nemovitý charakter vodovodů a kanalizací,

pokračování

v důsledku čehož bylo třeba na věc aplikovat § 680 odst. 3 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále též „starý občanský zákoník“), a žalobce b) proto nemohl provozní smlouvu vypovědět. Stejně tak uvedl, že smlouvu nebylo možno vypovědět ani dle § 582 odst. 1 starého občanského zákoníku, neboť byla uzavřena na dobu určitou.

[21] Žalobce b) v podaném odvolání brojil pouze proti výroku II o odložení vykonatelnosti prvostupňového rozhodnutí. Namítal, že žalobce a) nesplňuje zákonné podmínky pro provozování předmětných vodovodů a kanalizací, krajský úřad fakticky rozhodl o povinnosti veřejné služby, aniž by k tomu byl oprávněn, jím zřízená společnost Jihlavské vodovody a kanalizace, a. s., již požádala o vydání předmětného povolení, stěžovatel zároveň nestanovil podmínky provozování vodovodů a kanalizací ani náhradu vlastníkově.

[22] Rozsudkem ze dne 22. 2. 2017, č. j. 70 Co 104/2016 - 278 („civilní rozsudek“), rozhodl krajský soud ve sporu žalobce b) a žalobce a) o placení nájemného z vodohospodářské infrastruktury ve vlastnictví žalobce b) provozované žalobcem a). Žalobce b) požadoval po žalobci a) zaplacení nájemného za období leden až březen 2013 za užívání a provozování předmětného majetku. Krajský soud v civilním rozsudku uzavřel, že vystoupením žalobce b) ke dni 31. 12. 2012 ze svazu došlo k přechodu práv a povinností svazu z provozní smlouvy ve vztahu k majetku ve vlastnictví žalobce b) s právem hospodaření svazku na žalobce b), který vstoupil do práv a povinností pronajímatele z provozní smlouvy ve vztahu k tomuto majetku. Krajský soud v civilním rozsudku dále potvrdil, že jestliže žalobce a) platil nájemné na bankovní účet vedený v provozní smlouvě, platil nájemné řádně a v souladu s provozní smlouvou.

[23] Nejvyššímu správnímu soudu připadlo posoudit, zda krajský soud správně zrušil žalobou napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost.

[24] Ve správním řízení, obdobně jako v řízení soudním, je orgán veřejné moci povinen ve svých rozhodnutích náležitě, přesvědčivě a vyčerpávajícím způsobem vypořádat námitky subjektu, který realizuje své právo na podání opravného prostředku proti rozhodnutí. Nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí, pro kterou je třeba jeho rozhodnutí bez dalšího zrušit (srv. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012 - 41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013 - 25 atp.). Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudku ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005 - 65, uvedl, že „z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné, nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (...)“ Pokud správní orgán náležitě neodůvodní své závěry, pak je nutno jeho rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 As 55/2003 - 51, č. 638/2005 Sb., ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64 atp.).

[25] Kasační soud posoudil napadené správní rozhodnutí optikou výše uvedených judikатурních závěrů a ve shodě s krajským soudem dospěl k závěru, že je stíženo vadou nepřezkoumatelnosti. I podle názoru Nejvyššího správního soudu se stěžovatel v napadeném rozhodnutí nevypořádal s argumentací žalobce a) uplatněnou v rámci odvolacího řízení ohledně neplatnosti výpovědi i odstoupení od provozní smlouvy. Lze souhlasit i s tím, že v situaci, kdy je aplikace veřejnoprávní normy podmíněna existencí soukromoprávního oprávnění, musí správní orgán podrobně zkoumat, zda dané oprávnění existuje, a zároveň to, zda bylo učiněno právní jednání, které na něj má vliv, a to jako předběžnou otázku ve smyslu § 57 správního řádu. Dle kasačního soudu si stěžovatel neujasní, v důsledku kterého jednání a kdy mělo dojít k zániku práv a povinností z provozní smlouvy. Zároveň si neujasní režim této smlouvy, ani se jím ve svém rozhodnutí řádně nezabýval. Jinými slovy, Nejvyšší správní soud se plně ztotožnil s posouzením provedeným krajským soudem.

[26] Nad rámec rozsudku krajského soudu a ve vztahu k uplatněné stížní argumentaci soud dodává, že podle § 57 odst. 1 správního řádu platí: *jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, správní orgán a) může dát podnět k zahájení řízení před příslušným správním orgánem nebo jiným orgánem veřejné moci; v případech stanovených zákonem je správní orgán povinen takový podnět dát, nebo b) může vyzvat účastníka, popřípadě jinou osobu, aby podala žádost o zahájení řízení před příslušným správním orgánem nebo jiným orgánem veřejné moci ve lhůtě, kterou správní orgán určí, nebo c) si o ní může učinit úsudek; správní orgán si však nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu.*

[27] V posuzovaném případě otázka existence soukromoprávního vztahu pro stěžovatele představovala předběžnou otázku ve smyslu § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, o níž si měl učinit úsudek. Stěžovatel na straně 12 napadeného rozhodnutí konstatoval, že mu nepřísluší zkoumat soukromoprávní vztah mezi stranami, ale že posuzuje pouze naplnění veškerých zákonem stanovených podmínek pro vydání povolení k provozování. Vyhodnotil, že naplnění stanovených podmínek neshledal, neboť došlo k ukončení provozovatelské smlouvy, a proto nemohl jinak, než povolení k provozování předmětného vodohospodářského majetku zrušit. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem shledal, že ač stěžovatel deklaroval svoji nepřislušnost k rozhodování o otázce existence soukromoprávního vztahu mezi žalobcem a) a žalobcem b), učinil si závěr o jeho zániku (ukončením provozní smlouvy). Tento závěr však neodůvodnil. Na straně 11 napadeného rozhodnutí stěžovatel zrekapituloval, že žalobce b) provozní smlouvu nejprve vypověděl a následně od ní odstoupil, a konstatoval, že žalobce b) vůči žalobci a) oprávněně uplatnil odstoupení od provozní smlouvy. Nevysvětlil však, jestli ukončení provozovatelské smlouvy nastalo výpovědí či odstoupením, jestli bylo řádně a platně provedeno, a na základě jakých úvah dospěl k takovému závěru. Není tedy zřejmé, v důsledku jakého úkonu a kdy mělo dle stěžovatele k zániku práv a povinností z provozovatelské smlouvy dojít. Nelze přitom přijmout stěžovatelův názor, že důvody, na základě kterých závěr o ukončení provozní smlouvy učinil, nejsou podstatné, neboť vztah žalobce a) a žalobce b) byl v daném případě posuzován „pouze“ v rámci předběžné otázky. I v takovém případě je nezbytné naplnit požadavky přezkoumatelnosti správního rozhodnutí. Povinnost žalobce a) zahájit zvláštní řízení o této otázce přitom z právních předpisů nevyplývá. Kasační soud

pokračování

proto ve shodě s krajským soudem konstatuje, že v této části nelze rozhodnutí stěžovatele přezkoumat, neboť v něm chybí úvahy stěžovatele k uvedeným podstatným otázkám.

[28] Pokud jde o povahu provozní smlouvy, zdejší soud ve shodě s krajským soudem konstatuje, že pokud je stěžovatel toho názoru, že provozní smlouva podléhá jinému (specifickému) právnímu režimu, musí takový závěr ve svém rozhodnutí jednoznačně vyjádřit a odůvodnit. To se však nestalo. Jak správně upozornil krajský soud, v případě, že by stěžovatel považoval předmětnou smlouvu např. za veřejnoprávní, musel by zohlednit zásadní odlišnosti v jejich právní úpravě. Při posuzování provozní smlouvy, aby ji mohl v souladu se zákonem vyhodnotit, si stěžovatel musel učinit úsudek o její povaze. Tyto úvahy měl učinit obsahem svého rozhodnutí.

[29] Krajský soud nepochybil ani tím, že žalovanému vytkl nedostatečný rozbor rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 20147, č. j. 7 As 35/2013 - 50, na který stěžovatel ve svém rozhodnutí odkázal. Jestliže stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že tento rozbor považoval za nadbytečný vzhledem k jednoznačnému závěru ohledně neexistence platného soukromoprávního titulu žalobce a), zdejší soud odkazuje na výše uvedený rozbor nepřezkoumatelnosti tohoto závěru učiněného stěžovatelem.

[30] Stěžovatel dále uvedl, že některé závěry civilního rozsudku musel opominout, neboť je považoval za rozporné se zákonem. Podle názoru Nejvyššího správního soudu stěžovatel závěry civilního rozsudku neopominul; stěžovatel z civilního rozsudku vyvozoval závěry, které v něm nebyly obsaženy. Stěžovatel konkrétně dovedl závažné porušení povinností z provozní smlouvy z důvodu neplacení nájemného žalobcem a), k čemuž odkázal na civilní rozsudek, ačkoliv tento rozsudek zcela jednoznačně vychází ze závěru, že nájemné bylo ze strany žalobce a) řádně placeno. Zdejší soud ve shodě s krajským soudem shledal, že napadené rozhodnutí je z tohoto důvodu zmatečné a v konečném důsledku nepřezkoumatelné, neboť stěžovatel z daného rozsudku dovozuje závěr [o neplacení nájemného žalobcem a)], který byl tímto rozsudkem výslovně vyvrácen. Na závěr o zmatečnosti a nepřezkoumatelnosti postupu stěžovatele nemá vliv ani skutečnost, že civilní rozsudek byl po podání žaloby v této věci zrušen rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2018, č. j. 26 Cdo 4497/2017 - 337. Krajský soud správně konstatoval, že pro rozhodování stěžovatele byl rozhodující skutkový a právní stav v době vydání napadeného rozhodnutí.

[31] Jako nepřipadnou vyhodnotil zdejší soud i argumentaci stěžovatele, že žalobci b) vyhověl zrušením oprávnění žalobce a), a že změnu výroku II ve svém rozhodnutí řádně odůvodnil. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s krajským soudem a shledal, že žalobce b) v odvolání brojil pouze proti výroku o odložení vykonatelnosti prvostupňového rozhodnutí, přičemž uplatnil rozsáhlou argumentaci, se kterou se stěžovatel nevypořádal. Žalobce b) zejména namítal, že žalobce a) nesplňuje zákonné podmínky pro provozování předmětných vodovodů a kanalizací, že krajský úřad fakticky rozhodl o povinnosti veřejné služby, aniž by k tomu byl oprávněn (a stanovil lhůtu v rozporu se zákonnými podmínkami pro rozhodnutí o povinnosti veřejné služby), že jím zřízená společnost Jihlavské vodovody a kanalizace, a. s., již požádala o vydání předmětného povolení, ale stěžovatel zároveň nestanovil podmínky provozování vodovodů a kanalizací ani náhradu vlastníkovi. Stěžovatel však na žádnou z těchto námitek nijak nereagoval. V prvostupňovém rozhodnutí změnil pouze formulaci výroku o odložení vykonatelnosti, a

tuto změnu odůvodnil toliko tím, že odkládací podmínka byla uvedena nepřesně, neurčitě a potažmo i nevykonatelně. Další úvahy stěžovatele se již vztahovaly jen na následný postup v případě uzavření či neuzavření příslušných smluvních vztahů do stanoveného data. Tyto úvahy ovšem nelze považovat za reakci na námitky žalobce b), ani z nich neplynou důvody postupu stěžovatele v části, v níž změnil prvostupňové rozhodnutí. Nelze proto než konstatovat, že stěžovatel v napadeném rozhodnutí ignoroval odvolání žalobce b), s jeho námitkami se nevypořádal a své rozhodnutí v důsledku toho i v této části zatížil nepřezkoumatelností.

[32] Lze tedy uzavřít, že krajský soud nepochybil, jestliže zrušil napadené rozhodnutí stěžovatele pro nepřezkoumatelnost. Nejvyšší správní soud neshledal v rozsudku krajského soudu ani žádné jiné vady či nezákonnosti, pro které by bylo nutno jeho rozhodnutí zrušit. Zdejší soud se s jeho hodnocením plně ztotožnil a v podrobnostech na něj odkazuje.

VI.

[33] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[34] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[35] Žalobce a) byl v řízení úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči stěžovateli. Náklady řízení žalobce a) sestávají z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za jeden úkon právní služby (písemné podání – vyjádření) 3 100 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 4 citované vyhlášky 300 Kč. Jelikož je zástupce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani tj. 714 Kč. Nejvyšší správní soud nepřiznal odměnu za druhý úkon, neboť jím bylo doplnění vyjádření ze dne 12. 3. 2020, přičemž v tomto podání žalobce a) nepřednesl žádnou zásadní novou argumentaci a ani relevantním způsobem nedoplnil stávající. Celková výše nákladů řízení žalobce a) tak činí 4 114 Kč. Stěžovatel je povinen uhradit tuto částku k rukám zástupce žalobce a), Mgr. Marka Vojáčka, advokáta, a to ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto rozsudku.

[36] Žalobce b) byl v řízení úspěšný, žádné náklady mu však v řízení nevznikly, soud mu proto náhradu žádných nákladů nepřiznal. Žalobce b) ostatně ani náhradu žádných nákladů nepožadoval.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. května 2020

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu